

1 JUNI 1925

No. II

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren
verordineerd den beelde zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat hij
de eerstgeborene zij onder vele broederen. Rom. 8 : 29.

GOD DE VADER.

Door ouderling Nephi Jensen, vorige president der Canadeesche Zending.

Het krachtigste woord dat we spreken, is zeer klein. Het wordt slechts met drie letters gespeld. Het is het woord „God”. Het is een samentrekking van het Anglosaksische woord „good”. Het is de naam van het meest geheiligde onderwerp, dat de gedachten van den mensch beweegt. Het is de geheiligde titel van den alwijzen, almachtigen en alliefhebbenden Heerscher over het Heelal.

Al onze idealen van de grootste en beste dingen van het leven zijn gevormd door ons begrip van God. Ons gevoel van gerechtigheid, ons begrip van goed doen, onze verstandhouding der waarheid, onze genegenheid naar het goede, en onze waardeering van dingen, die schoon en heilig zijn, zijn gebaseerd op ons idee van God.

Indien onze opvatting van de Godheid vaag en onbepaald is, zullen onze overtuigingen van goed en verkeerd haperend en onzeker zijn. Indien we bijv. den Schepper als slechts een vormloozen, altijd tegenwoordigen geest of kracht beschouwen, zal geloof in Hem wellicht niet van grooten invloed op onze handelwijze zijn. Maar indien we in onze gedachten de bepaalde denkbeelden gevestigd hebben dat God een verheerlijkt, weldadig persoonlijkheid is, een menschenlijken vorm hebbende, die in werkelijkheid hoort en onze gebeden verantwoord, zal ons geloof in Hem met zekerheid onze levens vormen.

Wij kunnen geen geloof hebben in een slechts onpersoonlijke

kracht. Bijv.: Veronderstel dat wij van „Eeuwige kracht” dachten als onzen God te zijn, konden wij dan in geloof bidden? Of denken om te bidden: „O, gij Eeuwige Kracht!” Men zou tot zoo'n godheid niet kunnen bidden met de verzekering om een antwoord te krijgen. Slechts wanneer wij op verstaanbare wijze kunnen zeggen: „Onze Vader, die in de hemelen zijt”, kunnen wij aanbidden in geest en in waarheid.

Van den Maker der hemelen en aarde wordt gesproken als de God van Abraham, Izaäk en Jakob. Hij heeft een bepaalde woonplaats. Hij is niet slechts een vormlooze geest. Kort nadat Jezus opgestaan was, ontmoette Hij Maria in den tuin. Eerst herkende Maria Hem niet. Maar Jezus sprak tot haar en dan pas herkende zij haar Heer. Zij was met vreugde overladen en stond op het punt Hem aan te raken, maar Jezus zeide: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader, maar ga heen tot Mijn broeders en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader, en tot Mijnen God en tot uwen God.” (Johannes 20: 17.) Let op de woorden: „Ik vare op tot Mijnen Vader”. Zij zijn vol uitdrukking. Zij leeren ons dat God een zekere verblijfplaats heeft. Jezus zou niet gesproken hebben van „opvaren” tot Zijnen Vader, indien de Vader een vormlooze geest was, die net zooveel in de eene plaats is als in de andere.

De Vader heeft niet alleen een bepaalde woonplaats, maar Hij neemt een plaats en een positie in in verband met andere persoonlijkheden.

Paulus vertelt ons dat Jezus „is gezeten aan de rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen.” (Hebr. 1: 3.) Stefanus geeft getuigenis van dezelfde waarheid. Toen Hij gesteengd werd, is ons verteld dat „hij de oogen houdende naar den hemel, zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods.” (Handelingen 7: 55.)

Onze Hemelsche Vader heeft een vormgedaante en gezicht. De Schriften verklaren met zekerheid deze geheiligde waarheid. In het allereerste boek van den Bijbel staat er geschreven, dat de mensch werd geschapen naar het „beeld” en „gelijkenis” van God. (Gen. 1: 26.) Let op het woord „beeld” in dezen tekst. Het heeft een zeer duidelijke bepaalde meening. Er wordt niet, zooals de meeste van onze Christen-vrienden zeggen, een geestelijke gelijkenis bedoeld. Het komt van het Latijnsche woord „imago”, en bedoelt nabootsing van een persoon of ding „in den vasten vorm”. In andere woorden, het is een „gebeeldhouwde vorm, of een vertegenwoordiging van een persoon”.

Het Nieuwe Testament is net zoo onfeilbaar als het Oude Testament, in het leeren dat God een tastbaren vorm heeft. Jakobus in zijn brief aan de heiligen spreekt van den mensch „naar de gelijkenis van God gemaakt zijnde.” (Jakobus 3: 9.) Paulus in zijn brie-

ven aan de Filippenzen vertelt ons, dat Jezus Christus in de „gestaltenis van God” is. (Filipp. 2:6.)

God bezit de bevoegdheid van georganiseerde wezens; de macht om te zien, hooren en spreken. In Genesis wordt ons verteld, dat God „hoorde de stem van den jongen”. In het boek Exodus staat geschreven „dat God sprak tot de geheele verzameling”. Johannes vertelt ons in één van zijn brieven: „God is liefde.” (I Johannes 4:8.)

De persoonlijke bediening van Jezus Christus in de wereld geeft ons de meest bepaalde en tevredenstellende bewijzen van de werkelijke persoonlijkheid van God den Vader. Bij zijn geboorte was Jezus in gestaltenis en uiterlijk net zooals eenig ander kind. Toen de wijze mannen kwamen met hun gaven, wat zagen zij? Zij zagen..... de Zoon van God, hetzelfde Wezen dat met God was in den beginne, en die God assisteerde in de schepping dezer wereld.

Dit kind groeide op tot jongelingschap. Op twaalfjarigen leeftijd werd Hij op zekeren dag in den tempel gevonden, waar Hij met de geleerde mannen van dien tijd over de diepste vragen van godsdienst en filosofie discussieerde. Als deze wetgeleerden op dezen buitengewonen knaap neerzagen, zagen zij een jongen, die in uiterlijk en gestalte en beweging net zoo was als enige andere jongen.

In den groei tot menscheijkheid verloor deze jongeling niets van zijn menscheijkken vorm of uiterlijk. Toen Hij den volsten staat van menscheijkheid bereikt had, geleeek Hij zooveel op andere menschen, dat de Joden van Hem zeiden: „Is deze niet de zoon van den timmerman? Wat bedoelden de Joden? Zij bedoelden dat Jezus de Zoon van God niet kon wezen, omdat Hij tot het timmermansgezin behoorde, en in uiterlijk net zooals andere menschen was.

Noch verloor Hij iets van Zijn gestalte in de verandering van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid. Na Zijn opstanding verscheen Hij in de kamer, waar Zijn tien discipelen waren. Eerst dachten zij dat Hij slechts een geest was. Jezus raadde hun twijfel. Hij keerde zich tot hen en zeide: „Tast Mij aan en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen gelijk gij ziet dat Ik heb.” (Lukas 24:39.)

Deze Jezus, die als kind zijnde, net zoo'n voorkomen had als eenig ander kind, die als een jongen was zooals andere jongens zijn, die als een man zijnde als andere mannen toescheen, en die na zijn opstanding een tastbaar lichaam van „vleesch en beenderen” had en naar Zijn Vader in den hemel is opgevaren.

Op zekeren dag, terwijl Hij onder de menschen bedienende was, zeide Filippus tot Hem: „Heere, toon ons den Vader”. Als antwoord daarop zeide Jezus: „Ben Ik zoo langen tijd met ulieden.

en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: 'Toon ons den Vader?' (Joh. 14:9.) Wat bedoelde de Meester? Hij bedoelde dat Hij in gestalte en grootte en uiterlijk net zoo was als Zijn Vader in den hemel. Paulus, de apostel aan de Heidenen, verstond deze groote waarheid zeer goed. Hij schreef hieraangaande in zijn brieven aan de Hebreëen (Hebr. 1:3): „Dewelke, alzoo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.”

Dus de Schepper van hemel en aarde, onze Eeuwige Vader, is een tastbare persoonlijkheid. Hij heeft een vorm en omtrek. Hij is in verschijning het „uitgedrukte beeld” en gelijkenis van de persoonlijkheid van Jezus Christus.

„Maar”, zal iemand zeggen, „Verklaren de Schriften niet duidelijk dat God een geest is?” Ja, de Bijbel zegt het zoo. Maar wat bedoelt de tekst? Wordt er bedoeld dat Hij zonder vorm is? Zekerlijk niet. Geesten hebben een vorm. Er kan waarlijk gezegd worden dat „de mensch is een geest”. Maar zulk een verklaring zou niet bedoelen, dat de mensch geen lichaam heeft. Noch wordt er met den Bijbeltekst „God is een Geest” gezegd, dat God geen lichaam heeft.

Maar, zal een ander zeggen, hoe neemt u die verklaring van David op, „of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.” (Psalm 139:8.) Bewijst het niet dat God overal tegenwoordig is? Ja, God is overal tegenwoordig. Maar wat is de meening, dat God overal tegenwoordig is? Een eenvoudig voorbeeld zal ons aan een antwoord helpen. President Calvin Coolidge is door zijn invloed en autoriteit overal in de geheele republiek der Vereenigde Staten tegenwoordig. Maar de persoonlijkheid van den president van de V.S. is slechts op één plaats gelijk. God is werkelijk overal tegenwoordig door den invloed en macht van Zijn Geest. Maar God, de verheerlijkte persoonlijkheid, is slechts op één plaats gelijk.

De ware God is een verheerlijkte, majestueuze persoonlijkheid, naar wiens werkelijken vorm en gelijkenis de mensch geschapen was. Hij had een lichaam van vleesch en been, dat net zoo tastbaar is als wat de mensch bezit. Hij is onze alwijze Vader, de Vader van onze onsterfelijke geesten. Wij zijn inderdaad Zijn kinderen. Wij kwamen van Zijn heilige tegenwoordigheid. Door onze voortdurende gerechtigheid, en reinheid van leven, zullen wij toegestaan worden naar Zijn geheiligde woonplaats terug te keeren.

Door onze dichte verwantschap aan Hem, aan ons geopenbaard door de herstelling van het Evangelie, kunnen wij met dit voortdurend geloof, dat een kind heeft in zijn aardsche ouders, op Hem

vertrouwen. Wij kunnen onvoorwaardelijk vertrouwen in Hem stellen en Hem raadplegen, door Zijnen Heiligen Geest, in gebed en heilige erbewijzing.

De schoone en zachte woorden van het gebed van den Heere: „Onze Vader, die in de hemelen zijt”, zijn letterlijk waar. Hij is in daad en waarheid onze Hemelsche Vader. Geheiligd door Zijn grooten en heiligen naam.

De Opstanding der Dooden. — Wanneer zal die zijn.

Door James E. Talmage (van den raad der Twaalven).

De eventueele opstanding van iedere ziel, die op deze aarde geleefd heeft en gestorven is, is een Schriftelijke zekerheid. De opstanding bestaat uit een letterlijke en materiële wederbelichaming van geesten, volgende op hun na-den-dood ondervindingen in de geestenwereld, hetzij deze de vrijheid en vreugde van het Paradijs zijn geweest, of de hechtenis en wroeging der gevangenis. Wij zijn bestemd om door alle eeuwigheid na de opstanding te bestaan, met geest en lichaam verbonden. Slechts in een vereeniging van gelegenheid en succes, is een volheid van heerlijkheid mogelijk.

Aldus sprak de Heere Jezus Christus tot de Kerk: in het jaar 1833: „Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen een volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan een mensch een volheid van vreugde niet ontvangen.” (Leer en Verbonden 93:33, 34.)

Het woord der Schriften vanouds bevestigt buiten allen twijfel, dat Jezus Christus, die verheven is in autoriteit en macht aan de zijde van Zijn en onzen Eeuwigen Vader, bestaat als een Geest, die met een onsterfelijk lichaam van vleesch en been bekleed was; want in zoo'n lichaam is Hij verschenen na Zijn opstanding: en in dat zelfde lichaam is Hij van den Olijfberg opgegaan, temidden van de apostelen, terwijl engelen in plechtigheid verklaarden: „Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.” (Handelingen 1:11.)

Wanneer de Zaligmaker zoo zal terugkeeren, zal Zijn lichaam de teekenen dragen van de wreede steken, die Hij ontvangen had op Calvarie; en Hij zal zeggen: „Deze zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben in het huis Mijner vrienden. Ik ben Diegene, welke opgeheven was! Ik ben Jezus, die gekruisigd was. Ik ben de Zoon van God.” (Leer en Verbonden 45:52.)

De Eeuwige Vader is op dezelfde wijze bekleed in een onsterfelijk „lichaam van vleesch en beenderen, zoo tastbaar als die van eenen mensch”. (Leer en Verbonden 130:22.)

Zoo zal het zijn met ieder geestes-kind van God, die in het vleesch geboren is; Hij zal in vleesch opstaan; want, door het oneindige verlossingswerk, is de lichamelijke dood slechts een tijdelijke afscheiding tusschen den geest en het lichaam.

Maar een volheid van de eeuwige vreugde is echter mogelijk aan de opgestane wezens alleen, niet allen zullen die onuitsprekelijke blijdschap vinden. Integendeel, velen zullen aangewezen worden tot onverklaarbare zielskwellen en verdriet, vanwege hun misdaden in het lichaam en hun onbekeerden staat gedurende het tijdperk van hun ontlichaming.

De Opstanding van de dooden werd door Christus ingewijd, die de macht over den dood had, en die Zijn lichaam neerlag om het weder op te nemen naar dat Hij wilde. (Joh. 10: 17, 18.) Andere opstandingen van de rechtvaardigen volgden. (Matth. 27: 52-53 en het Boek van Mormon 3 Nephi 23: 9-10.) Deze, de eerste opstanding, of die van de rechtvaardigen, is sedert dien tijd in werking. Johannes de Dooper en beiden, Petrus en Johannes, die een martelaarsdood gestorven zijn, zijn verscheidene malen op deze aarde verschenen en hebben in hun opgestane lichamen in deze laatste dagen bediend. (Leer en Verbonden 13 en 27: 8-13.)

In dit geval is de voortzetting van bediening in het Heilige Priesterschap door beiden, sterfelijke en opgestane wezens, op grondige wijze geïllustreerd.

Moroni, een Nephietische profeet, die ongeveer 420 jaar na Christus stierf, verscheen als een opgestaan persoon aan Joseph Smith in 1823, en ook op latere tijden en heeft aan den laterdaagschen profeet de oorspronkelijke verslagen, waarvan het Boek van Mormon is vertaald, overgedragen. (Zie Paarl van Groote Waarde p. 88.)

Christus verklaarde dat er een opstanding van de rechtvaardigen en later een opstanding der onrechtvaardigen zou wezen, of respectievelijk een opstanding in het leven en verdoemenis. (Joh. 5: 29.) De Apostolische Schriften zijn zeer bepaald in het afscheiden van persoonlijke opstandingen, dat ieder mensch „in zijn eigen orde” voort zal komen, volgens zijn waardigheid. (1 Cor. 15: 20-23; Openbaringen 20: 4-6.)

De boven 't hoofd hangende, doch nog toekomstige komst van Jezus Christus zal gepaard gaan met een algemeene opstanding der rechtvaardigen, terwijl de nog niet wedergeboren dooden in hun onbekeerden staat van gevangenis zullen toeven, totdat de gezegende regeering des Heeren van duizend jaar op de aarde zal verstreken zijn. Dan in een daarop volgend tijdperk zal de opstanding van de onrechtvaardigen komen.

Het Boek van Mormon maakt duidelijk, dat de opstanding van beiden, de rechtvaardigen en de boozen, het laatste oordeel zullen voorafgaan: „En zij (de dooden) zullen voortkomen, zoowel klein

als groot, en allen zullen staan voor zijnen rechterstoel, terwijl zij verlost en losgemaakt zijn van de eeuwige banden des doods, welke is de tijdelijke dood. Dan komt het oordeel van den Heilige over hen." (Mormon 9:13, 14.) Geen geest zal langer ontleaamd blijven naardat hij verdiend heeft, dat vereischt is om het rechtvaardig en het genadevolle doel van God te volvoeren. De opstanding der rechtvaardigen begon met Christus; het is in werking en zal voortgaan, totdat de Heere in heerlijkheid zal komen, en van daar verder door de Millennium. De opstanding, of die van de boozen, de opstanding tot verdoemenis, zal later zijn.

MORAAL.

Een zoete wind heeft weer mijn wang gestreeld!
Ik heb den merel lief'lijk hooren zingen
D' onfeilb're macht, die 't al regeert, beveelt,
Beval de zon den winter weg te dringen.

Ik zie aan lind' en wilg de botten springen,
Wijl Lentezucht aan 't groen een kus ontsteelt.
'K Vind in dit al een grootsch en zuiver beeld
Van levens, dood, die 's levens dood ontgingen.....

Hoe dikwijls waant zich 't menschenkind in leven,
Niet wetend, dat het zich in 't graf bevindt,
Waar niets dan dooden praten, antwoord geven.....

Want wein'gen weten, waar wij weelde weten,
En kennen niet dat glorierijk bewind.
Toch is door God geen enkel mensch vergeten.....

A. VAN DONGEN.

Zóó vol harde steenen is ten slotte geen enkele levensbodem, dat hij niet dag voor dag een paar vreugde-bloempjes zou voortbrengen. Maar dikwijls ziet het pessimistisch toegeknepen oog deze niet, of worden zij door boos humeur en ergernis onder den voet getreden. Het zieke hart, in plaats van zich aan die bloempjes te verkwikken, verteert zichzelf in koortsachtig verlangen naar groote vreugden. Geen wonder dat dergelijke menschen nooit tevreden zijn en aldoor gebrek aan vreugde hebben; niet omdat hun leven werkelijk in 't geheel geen vreugden aanbiedt, maar omdat zij de kleine vreugden niet meer achten en het viooltje, bloeiende aan den weg, onopgemerkt voorbijgaan.

(*Eenheid.*)

Afscheidsgroet.

Geliefde Broeders en Zusters,

Na twee en een half jaar in Holland gewerkt te hebben als getuigen van Het ware Evangelie, is het nu ons deel om terug te keeren naar onze geliefden in het verre Westen. Gedurende den tijd dat wij hier in Holland geweest zijn, hebben wij vele vrienden gevonden. Waarlijk kunnen wij zeggen, dat wij vaders en moeders gevonden hebben, die ons bijgestaan hebben te allen tijde. Natuurlijk is het een blijdschap om wederom de gelegenheid te mogen hebben om te vereenigen met onze geliefden in Zion, maar aan den anderen kant is het moeilijk om afscheid te nemen van u allen, wetende dat wij sommigen van u niet meer zullen zien in dit leven.

Wij zijn God dankbaar, dat wij waardig geacht zijn geweest om een zending te volbrengen in Nederland. Wij zijn grootelijks versterkt in de laatste twee en een half jaar. God werkt op een wonderbare wijze om zijn wonderen te volbrengen. Wij kunnen dit getuigen, want wij hebben het menigmaal ondervonden in ons leven, en vooral in het ambt van zendeling

Vóórdat wij vertrekken, willen wij u nogmaals groeten en u aansporen om steeds het Evangelie lief te hebben. Houdt vast aan de ijzeren roede, en gij zult blijdschap en geluk hebben in uw huisgezinnen. Want zooals een van onze liederen luidt: „God vergeet de zijnen niet!“. Dat God u allen mag zegenen te allen tijde, zijn de wenschen van

Uwe Broeders in het Evangelie,
 HERMAN JOHNSON.
 CLAIR E. BROWN.
 MARK J. HAMPTON.

Ontslagen.

Ouderlingen Roelof Steenblik, Frederik van Wijnen, Marcus J. Hampton, zijn eervol ontslagen. Ouderling Steenblik heeft gewerkt in Rotterdam, Delft, Schiedam en Amsterdam. Ouderling Van Wijnen heeft gewerkt in Groningen, Harlingen, Leeuwarden, Leiden, Dordrecht en Schiedam. Deze zendingen zijn sedert Februari ontslagen, maar door onachtzaamheid verzuimd in „De Ster“ te plaatsen.

Ouderling Hampton is op 19 Mei ontslagen. Hij heeft gearbeid in Rotterdam, Apeldoorn, Alkmaar, Den Haag, en is de laatste 9 maanden als Conferentie-president van Rotterdam werkzaam geweest.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

PINKSTERDAG.

De Dag van Pinksteren, die dit jaar op 31 Mei valt, was een van de meest belangrijke feestdagen onder de Joden vanouds, en wordt nu op plechtige wijze door de meeste Christen-naties onderhouden omreden de gebeurtenissen, die op dien dag voorvielen, onmiddellijk na de hemelvaart van Christus. En die gebeurtenissen zijn van groot belang voor elk menschelijk wezen, alhoewel zij niet begrepen worden door de Christen-kerken.

Pinkster is afgeleid van een Grieksch woord, dat vijftigste beteekent. „Vanaf den zestiende van Nisan (Maart-April) werden zeven weken op achtereenvolgende wijze berekend en de volgende of de vijftigste dag was de dag van Pinksteren, die op den zesde van Sivan (ongeveer het laatst van Mei) viel. Pinkster was een Joodsch oogstfeest en het volk werd speciaal aangespoord om zich met hun gezinnen, de dienstknechten, de Leviet, binnen hun muren, de vreemdeling, de vaderlooze en de weduwe voor Jehova te verheugen, op de plaats, die God gekozen had voor de verheerlijking van Zijn naam: „en zij brachten vrije gaven van hun hand aan Jehova, hun God.” Het was een dag van verheuging en dankgeving, en gedurende de feestelijkheden werden twee brooden van de eerste vruchten van het graan van den oogst aan Jehova geofferd, want voordat de Pinksterbrooden geofferd waren, mocht van de opbrengst van den oogst niet gegeten worden. De geheele plechtigheid was de toewijding van den oogst aan God als zijn Gever.

Even vóór de hemelvaart naar den hemel van den verheerlijkten Christus, in het midden der tijden, sprak Hij tot Zijn apostelen aldus: „En ziet, Ik zende de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.” (Lukas 24: 49.) In het verslag van Johannes lezen we dat de Heere verklaarde dat het noodzakelijk was dat Hij weg zou gaan. „Het is u nut dat Ik wegga”, zeide Hij, „want indien Ik niet wegga, zoo zal de Trooster tot u niet komen, maar indien Ik heenga, zoo zal Ik hem tot u zenden”, en de bepaalde Trooster, naar wien Hij verwees op dat oogenblik, was de Heilige Geest, dien de Vader in Zijn naam zenden zou om hen alle

dingen te leeren en bekend te maken, en hen zou leiden in alle waarheid, en van de zonden der wereld terecht wijzen.

Deze verordineerde dienstknechten van den Heere zouden speciale zegeningen en gaven ontvangen om hen in staat te stellen het prediken van het Evangelie, na de hemelvaart van Christus tot Zijn Vader, voort te zetten. Maar zij moesten voor een korten tijd in Jeruzalem blijven, totdat zij deze begiftiging van omhoog zouden ontvangen, te welker tijd de volmacht van hun roeping en bediening aan hen geopenbaard zou worden. Verder gaande, lezen we in het tweede hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen: „En als de dag van het Pinksterfeest vervuld was, waren zij (de Apostelen) allen eendrachtelijk bijeen”, ongetwijfeld het Pinksterfeest vierende volgens de algemeene gewoonte. „En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van eenen geweldigen, gedreven wind, en vervulde het geheele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest en begonnen te spreken met andere talen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken.” Wat een heerlijke vervulling van de belofte des Heeren en een wonderbare begiftiging voor hun bediening! De Trooster was gekomen, n.l. de Heilige Geest en Hij had hun zielen aangezet en vulde hen met een zekere getuigenis van de goddelijkheid van den verheerlijkten Christus. Zij waren gedoopt met vuur en den Heiligen Geest. Een groote menigte was vergaderd, menschen, die van verschillende natiën tezaam gekomen waren om het feest te vieren. En velen van hen stonden verbaasd over hetgeen zij zagen en hoorden, terwijl anderen den spot dreven, zeggende: „Zij zijn vol zoeten wijns.” Neen, zij waren niet dronken, zooals sommigen veronderstelden, maar de beloften van Jezus Christus en de profetie van Joël waren voor hun oogen in vervulling gebracht.

Petrus, die hun verbazing had opgemerkt en hen hoorde vragen: „Wat bedoelt dit?” stond op en getuigde tot hen aangaande de goddelijkheid van den Christus, dien zij gekruisigd en gedood hadden; en als resultaat van zijn prediken werden velen verslagen in het hart en riepen: „Wat zullen wij doen mannen, broeders?” Petrus dan verklaarde de wet van toegang in het Koninkrijk van God en het pad van het eeuwige leven.

Hoor zijn boodschap, deze apostel van den Heere Jezus Christus, bekleed met macht van omhoog: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” (Handelingen 2: 38.) Hier dan is de WET. God heeft haar nimmer veranderd en de mensch kan het niet, zonder haar van haar wettelijke kracht en doeltreffendheid te berooven en Goddelijke verdoemenis op zichzelf te brengen; dus al degenen,

die onder het zaad van den getrouwen Abraham gerekend willen worden, moeten de wet gehoorzamen, zich bekeeren, en gedoopt worden op de wijze waarop Christus begraven is, opdat zij den Heiligen Geest kunnen ontvangen.

Inderdaad, gezegend zijn wij, die ingegaan zijn door de deur, want indien wij getrouw blijven in ons geloof tot het einde, zullen wij heerlijkheid en heerschappij bij den Vader erven, en ons eeuwiglijk verheugen in de waarheden, die op dien grooten Joodschen feestdag verkondigd werden. Evenzoo als de verschijning van God op den berg Sinai als de geboortedag van de Joodsche natie kan beschouwd worden, zoo was de dag van Pinkster de geboortedag van de Kerk van Christus.

C. S. H.

ALHOEWEL HIJ DOOD IS, SPREEKT HIJ NOG.

President Charles William Penrose, eerste Raadgever van het Presidentschap der Kerk, stierf in zijn woonplaats te Salt Lake City, Utah, op 16 Mei 1925.

Het was Zaterdagavond: zijn werk was voltooid en de duisternis vond hem gereed voor den opgang van een glorierijken Sabbat, een dag van rust, van blijdschap en van meer verheven aanbidding en dankgeving dan de aarde kon verschaffen. Op den 4den van verleden Februari vervulde hij zijn drie en negentigste jaar in deze sterfelijkheid. Op 14 Mei, twee dagen vóór zijn dood, zag hij het einde van zijn 75ste jaar van lidmaatschap in de Kerk. Van die drie-vierden van een eeuw is elk jaar vol van goede werken geweest, die gekenmerkt zijn door ijverigen dienst en doeltreffende bediening.

„De mensch is gedoemd eenmaal te sterven”, zoo verklaren de Schriften; dan, indien Charles W. Penrose niet zou sterven, wie zou het dan zijn? Indien hij niet gereed was, wie is het, of kan het zijn?

En toch weent Israël! En wij zouden weenen. Eén van de getrouwe grooten, een waardig leider, een oprechte man van God, is van ons midden genomen en wij zijn diep bedroefd.

De kroniek, die de werken bevat van dezen goeden man, is vele malen geschreven, en Kerk-annalen zijn rijkelijk bekleed met de geïnspireerde verslagen van zijn blijvende werken. Datums en inlichtingen hebben hun plaatsen en lezers, die zulks verlangen, zooals in het verband brengen van den kloekmoedigen en verknochten dienstknecht, voor wien deze regels geschreven zijn, zullen geen moeilijk en saai onderzoek hebben. Laat ons liever de indrukken schetsen van elk onderdeel van dit schitterend leven overwegen.

Als de eenigste vertegenwoordiger van zijn vaders familie om het herstelde Evangelie van Jezus Christus aan te nemen, aanvaardde hij de werkzaamheden der Kerk met de volle kracht van zijn jeugd in Engeland, zijn geboorteland. Terwijl hij nog geen twintig was, was hij een hard werkende zending, een verordincerde ouderling, zonder „buidel noch male” reizende, maar op de belofte des Heeren vertrouwend, dat Hij voor hem zou zorgen. Zijn bekwaamheid als leider werd spoedig zichtbaar; hij werd de presideerende ouderling van de eene vertakking of „Conferentie” na de andere. Meer dan een tiental jaren was hij in dit werk verbonden en predikte het Evangelie met tong en pen. Hij is de schrijver van theologische artikelen en brochures, en de ontwerper van sommige van de meest inspireerende gezangen in het gezangboek der Kerk.

Vóórdat hij zijn geboorteland verliet, waren zijn droomen van de West geweest, van de valleien en bergen, waar zijn volk zich snellijk vergaderde, zooals de profeten voorspeld hadden. In die droomen kon hij duidelijk dingen onderscheiden; zijn gedachten waren aangeraakt met de verzienigheid van den ziener — anders zou het onmogelijk voor hem geweest zijn om te schrijven zooals hij schreef, zonder een werkelijk gezicht daarvan te hebben gehad:

O, gij bergen zoo hoog, waar der hemelen boog
 Zich strekt over uw dalen zoo vrij,
 Waar de bloem lieflijk bloeit en de stroom heerlijk vloeit,
 Gij zijt heilig en dierbaar voor mij!
 O Zion, mijn Zion, land vrij en rein,
 Gij een toevlucht van vree, Ja, voor u is mijn beê,
 Op u zal al mijn hope steeds zijn.

Op zijn dertigste jaar bereikte hij die beminde bergen in Utah; maar in het vierde jaar was hij wederom in Engeland, reizende, predikende, presideerende, schrijvende, altijd de blijde tijding van de herstelling verkondigende. Een tweede en derde maal keerde hij naar Groot-Brittannië terug. Op zijn laatste komst, nadat hij verordineerd was tot het Heilige Apostelschap, werd hij aangesteld als President der Europeesche zendingen. Nadat hij vóór drie en een half jaar met veel succes werkzaam was geweest, keerde hij huiswaarts.

Als redacteur van de „Millennial Star” in Engeland en van de „Deseret News” en een ander dagblad in Utah, heeft hij de beste idealen op het gebied van letterkundig streven geïllustreerd. Alhoewel hij niet bevoorrecht geweest was een college-opleiding te hebben, was president Penrose in den waren zin des woords een belezen man. Zijn ontwikkeling was uitgestrekt, hoog en praktisch. De Brigham Young Universiteit deed zichzelf eer aan hem als wetgeleerde aan te stellen. Als schrijver en theoloog, heeft hij

aan ons rijke schatten in drukwerk nagelaten. Zijn „Stralen van Leven en Licht” hebben de zielen van tienduizenden verlicht en zal voortgaan de duisternis van enwetendheid en ongelooft te verbannen.

Als ouderling, zeventiger, hooge priester en raadgever in het Eerste Presidentschap, heeft president Penrose een onverganke-lijk, doeltreffend verslag van zelfopoffering en toewijding aan den dienst van den Goddelijken Meester achtergelaten. Zijn getuigenis van den Heere Jezus Christus, als de beide, geestelijke en lichamelijke Zoon van den Eeuwigen Vader, de werkelijke Zaligmaker en Verlosser van het menschedom, zal staan als een eeuwig getuigenis voor de wereld. Zijn plechtige verklaring van de Goddelijke aanstelling, die op Joseph Smith rustte, de Profeet van den Heere in deze, de bedeeing van de volheid en vervulling, weerklinkt heden door de wereld.

Alhoewel hij dood is, zooals stervelingen sterven, spreekt president Charles W. Penrose nog tot de Kerk en naties der aarde.

J. E. T.

Waarom worden zij gedoopt voor de dooden?*)

Elia de profet op het vasteland van Amerika.

De Apostel Paulus besprak de opstanding der dooden in een van zijn brieven aan de Corinthiërs, een onderwerp dat te dien tijd van zijn schrijven, veel betwist werd. Na aangetoond te hebben dat door het Verlossingswerk van Jezus Christus alle menschen ten laatste verlost zullen worden van lichamelijken dood, vroeg de geleerde Apostel: „Anders, wat zullen wij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden niet ganschelijk opgewekt worden? Waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” (1 Cor. 15:19.) Aangezien de vraag gesteld is bij wijze van beslissing en opklimming naar het voorafgaande onderwerp, en zonder een uitleggende verklaring is, moeten wij tot een besluit komen dat het onderwerp geen nieuwe of vreemde leer bevat; maar integendeel dat de menschen de verordening van den plaatsvervangenden doop, die door de levenden gedaan werd ten bate van de dooden, beiden, verstonden en naleefden.

Aan Nicodemus verklaarde onze Heer het zoo duidelijk, dat het alle redetwisting belet: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan. (Joh. 3:5). Dat deze nieuwe geboorte de waterdoop door onderdompeling uitmaakt, zooals het te dien tijd door Johannes de Dooper bediend

*) Zondagschoolles voor Ouders en Theologieklass.

werd, en de hoogere doop van den Geest, die Christus zelf kwam geven, is bewezen door den Bijbelschen inhoud. Let op de insnijpendheid van onzes Heeren's bevestiging, dat de mensch zonder den doop het Koninkrijk Gods niet kan ingaan. Noch onderscheid, noch uitzondering wordt gemaakt. De onmisbare toestand kan aan alle menschen toegepast worden, hetzij dood of levend.

Nicodemus, alhoewel een leeraar en een meester in Israël, faalde de volle meening van des Heeren woorden te verstaan, en vroeg in veronderstellende verwardheid: „Hoe kan een mensch geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij andermaal in zijn moeders buik ingaan, en geboren worden?” (vers 4.)

Met dezelfde toepasselijkheid kan nu de vraag gesteld worden: Hoe kan iemand, die, zonder gedoopt te zijn, gestorven is, gedoopt worden? Kan hij ten tweede male zijn lichaam op zich nemen en ondergedompeld worden in water? Het antwoord is dat de levenden gedoopt kunnen worden voor de dooden. Niemand die de waarachtigheid van de Verlossing van Jezus Christus, in het belang van het geheele mensdom accepteert, kan op overeenstemmende wijze de doeltreffendheid van plaatsvervangenden dienst verloochenen, waarin een persoon een dienst kan verrichten ten bate van een ander, mits dat natuurlijk het werk gedaan wordt door goddelijke aanstelling.

In het laatste hoofdstuk van het Oude Testament beschrijft de Profeet Maleachi een toestand van het laatste der dagen onmiddelijk de tweede komst van Christus voorafgaande: „Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der Heerscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal”. (Mal. 4: 1.)

Deze profetische voorspelling wordt gevolgd door de gezegende belofte, in de woorden van Jehova verklaard: „Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla (vers 5 en 6.)

Joseph Smith, de moderne profeet, bevestigt op plechtige wijze, dat Elia, de profeet van Oud-Israël, in 1836 in den Tempel, die te Kirtland, Ohio, gebouwd was, verscheen, en de vervulling van Maleachi's voorspelling door deze verklaring in werking bracht: „Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zou, om de harten der vaderen tot de kinderen te keeren, en de kinderen tot de vaderen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zou geslagen worden.” (Leer en Verbonden, afd. 110: 14-15.)

Deze vereeniging in de belangen der afgestorven vaders met die

van hun nog levende nakomelingen, is een noodzakelijke voorbereiding voor de komst van den Heere, zooals door Joseph Smith bevestigd: „Het is, in dit geval, voldoende te weten dat de aarde met eenen vloek zal geslagen worden, tenzij er een verbindende schakel van de een of andere soort op een of ander voorwerp tusschen de vaderen en de kinderen is; en ziet, wat is dat voorwerp? Het is de doop voor de dooden. Want wij kunnen zonder hen niet volmaakt worden; noch kunnen zij zonder ons niet volmaakt worden”. (Leer en Verbonden 128:18.)

De Heiligen der Laatste Dagen zijn bekend als een Tempelbouwend volk. Door directe openbaring heeft de Heere duidelijk gemaakt, dat de doop en de vergezellende verordeningen voor de dooden, alsmede zekere begiftigingen van de levenden, slechts aannemelijk zijn wanneer zij in gebouwen bediend worden, die speciaal opgericht en terzijde gezet zijn voor dezen heiligen dienst.

In het geestenrijk, zoowel als in onze materiële wereld van sterfelijke wezens, wordt het Evangelie van Jezus Christus gepredikt; en onder beiden, dooden en levenden, wordt de gezaghebbende bekendmaking verkondigd. Bekeert u, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij. Om bevoegd te zijn het werk voor zijn afgestorvenen te verrichten, behoort een mensch eerst zelf aan de wetten en verordeningen van het Evangelie onderdanig te zijn.

Er is een beginsel van bijzondere geschiktheid in het feit, dat de aangestelde dienaar, door wien het plaatsvervangend werk van de levenden in het belang der dooden, in de laatste bedeeing ingewijd is geworden, niemand anders is dan Elia, die van de aarde was weggenomen zonder de verandering ondergaan te zijn, die wij den dood noemen, en daarvoor een buitengewoon en speciaal verwantschap hield aan beiden, de levenden en dooden.

Trouw aan de aanstelling, die overgedragen is door de moderne bediening van Elia, heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tempelen opgericht in den naam en de bediening van den levenden God: en in die geheiligde gebouwen wordt de aangestelde dienst uitgevoerd voor de zaligheid van de ontelbare dooden, die in onwetendheid van de noodzakelijkheid van onderwerping aan die wetten en verordeningen van het Evangelie gestorven zijn, omdat zonder die naleving geen mensch een plaats in het Koninkrijk van God kan hebben.

Overleden.

Te Apeldoorn overleed op 8 Mei 1925 Adolf Bernardus de Weerd. Hij werd den 26en Maart 1924 geboren en later door ouderling C. L. West ingezegend.

De ware bouwmeester.

Het is gemakkelijk iets af te breken, maar er wordt bekwaamheid en geduld verlangd om te bouwen.

In de laatste week heb ik een groep werklui gadeslagen, die een gebouw van zes verdiepingen aan het sloopen waren. Dit werk ging zeer vlug. De eenigste gereedschappen, die de werklui gebruikten, waren breekijzers en voorhamers. Het scheen mij toe, dat deze gereedschappen ruwe instrumenten waren, waarbij weinig kennis vereischt werd om ze te hanteeren.

Een eind verder in de straat was een nieuw huis in aanbouw. De fundatie wordt daar voorzichtig gelegd door bedreven metselaars, de loodlijn en duimstok worden daar gebruikt. In elke stap moet het verstand gebruikt worden, omdat de ware bouwmeester weet dat voor de duurzaamheid van het gebouw er een stevige fundatie gelegd moet worden.

Zoo is het in het leven en met materiele dingen, mijn vrienden.

De afbreker kan nimmer een opbouwer zijn.

De bouwmeester is altijd bouwkundig.

Het is gemakkelijk te critiseeren en af te breken, maar om in karakter en materiele dingen te bouwen, wordt een overzicht verlangd, en het tenuitvoer brengen van een goed doordacht plan.

Als ik rond ga ontmoet ik vele personen die veel gebruik maken van een voorhamer en werpen een treffende slag als zij hem zwaaien. Hun medewerking aan hun medemensch is grootelijks gebaseerd op afbreken.

In tegenstelling heb ik bouwers gade geslagen, personen die veel bijgedragen hebben aan de maatschappij; zooals de metselaars, die steen op steen kunnen leggen en het gebouw ferm en hecht maken.

Zij zijn de ware bouwers.

(*Western Farmer.*)

INHOUD.

God de Vader	blz. 165	Alhoewel hij dood is,	
De Opstanding der Dooden 169	spreekt hij nog	blz. 175
Moraal 171	Waarom worden zij gedoopt	
Afscheidsgroet 172	voor de dooden? 177
Ontslagen 172	Overleden 179
Pinksterdag 173	De ware bouwmeester 180

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.